

Một phút cho sáu năm

(truyenngan.com.vn) Tham gia viết bài cho truyện ngắn “Tháng năm không trở lại”) Đường như có những khoảnh khắc làm ta nhớ suốt cả cuộc đời.

- Ê, mày viết phép cho tao nha!

Cái tiếng nói khó ưa mà quen thuộc làm sao của thằng bạn thân mà cũng là thằng quậy nhất lớp. Thành và Ngọc học chung từ thời cấp hai và giờ đây cũng đã lớp 11 rồi.

- Cái gì? Sao mày nghĩ hoài vậy? Không rảnh đâu mà chép phép cho mày, thầy mà biết là chết tao.

- Mày không chép thì thôi, tao cũng nghĩ à.

- Kệ mày, không ảnh hưởng đến tao.

Điện thoại vừa tắt máy, Ngọc cứ suy nghĩ mãi có nên chép phép cho Thành không, cuối cùng là không.

Ngọc, một cô nhóc tài năng theo lời khen của các thầy cô, học giỏi, ăn nói có duyên, nhưng sớm sống trong cảnh mồ côi, hiện tại Ngọc đang sống với gia đình của người bác.

Có lẽ cuộc sống không mang cho người ta bất cứ gì hoàn hảo cả, cho hôm nay thì chắc chắn ngày mai sẽ lấy lại thứ khác, đành đổi là hành trình dài của cuộc mưu sinh. Thông minh, học giỏi sẽ có tương lai hoàn hảo, điều đó thì ai có thể chắc chắn?

- Hôm qua không chép phép cho tao hả mày?

- Không.

- Mấy hay qua ha.

- Chị hai mày mà, nói mà không tin, đây tới học cho đều vào đi bé.

Tiếng trống vào lớp vang lên, cuộc tranh cãi tạm dừng. Thầy vào lớp, cả lớp đứng lên, bỗng sợi dây thung từ đâu bắn vào mông của Ngọc: - Ui da má ơi.....

- Cái gì vậy Ngọc? - thầy Nhân khẽ nhú mày.

- Dạ không có gì ạ.

Tiếng xì xào cả lớp bắt đầu.

Ngọc: Đứa nào bắn tao vậy?

- Thằng Thành chứ ai, tiếng Hương, đứa bạn thân ngồi cùng bạn từ năm cấp hai đến nay.

Ngọc: Mày nói thiệt không?

Hương: Nó chứ ai.

Ngọc: Mày cho tao sợi dây thung buộc tóc của mày cho tao.

Phương, thằng con trai, không biết đẹp gì không nữa, nhìn cũng tam thôi mà. Ừ thì cao cũng được 1m75, chơi bóng chuyền cũng hơi giỏi một tí, học cũng khá thôi, ăn nói cũng lịch sự tí nữa thôi. Vậy mà biết bao nhiêu nữ sinh cùng lớp và các lớp khác cứ viết thư tỏ tình rồi mời đi uống nước mãi, nhìn cũng bình thường mà cứ làm quá lên.

Phương: Áaaaaaa.....

Thầy Nhân: Gì vậy Phương?

Phương: Không có gì thầy.

Thầy Nhân: Sao lớp hôm nay có gì lạ quá, hết Ngọc rồi đến em.

Cúi xuống bàn, “chết cha bắn nhầm rồi má ơi” - tiếng Ngọc thì thầm. Quay nhìn Phương với nét mặt hối lỗi, rồi quay lại nhìn Thành tỏ ra giận giữ.

- Trả bài cũ. - Tiếng thầy Nhân cất lên mà làm cả lớp như nín thở. - Thành

lên trả bài.

Thành vừa đi lên, vừa không quên nhéo Ngọc một cái: Nhớ nhắc tao nha, tao không có học bài.

- Đọc lại bài thơ “Tôi yêu em” của Puskin và phân tích bài thơ.

Thành: Sao mầy?

Ngọc nhắc Thành: Tôi yêu em đến nay chừng có thể.

Thành: Cái gì?

Ngọc: Tôi yêu em đến nay chừng có thể.

Thành: Tao không nghe.

Thầy Nhân: Ngọc nói ” Tôi yêu em đến nay chừng có thể”, em nghe rõ chưa. Về chép 50 lần bài thơ này cho thầy. Hôm nay không trả bài, chúng ta học bài mới.

Ngày tháng cứ trôi qua trong niềm vui thế, Ngọc đã xem lớp như gia đình thứ hai. Tình bạn trong sáng như bước cầu tiếp nối cho bao hy vọng tươi sáng vào ngày mai.

Một hôm, không như mọi ngày, Ngọc im lặng không nói, không chào, không hỏi, không kiểm tra bài cũ của Thành, Thanh và Vi những đứa bạn thân mà cũng là những thằng có hạng cao nhất từ dưới lên, không kiểm tra đồng phục, lại không nói nhiều như hằng ngày. Cả lớp ai cũng ngạc nhiên cả, Hương cứ hỏi như Ngọc không trả lời.

Nhìn mắt Ngọc là biết không ngủ cả đêm, khuôn mặt nhợt nhạt:

Hương căng thẳng: Chuyện gì vậy, nói tao nghe đi.

Thành: Cái vụ gì vậy? Mầy im hoài thấy sợ nghe, nói đi tao mua bánh tráng cho mầy ăn.

Vi: Sao hỏi gì mà cũng im hết vậy? Nói tụi tao biết đi, tao thuộc bài nè, hỏi bài tao đi.

Thanh: Con nhỏ này, kể nghe đi.

Ngọc: Tụi bây tránh ra tao đi, có chuyện gì đâu. Vừa nói, Ngọc vừa xua tay mọi người ra.

Cả buổi học dường như không khí yên lặng hơn mọi ngày, tiếng cười cũng vắng đi. Tiếng trống ra chơi cất lên, Ngọc lặng lẽ ra bang đá cuối sân bóng chuyền ngồi. Tách nhóm, Thành cũng lẳng lẳng đi theo Ngọc, Thành ngồi yên, không nói, không hỏi chỉ ngồi nghe Ngọc khóc: Nước mắt ướt khắp mặt, Ngọc gạt tay, tiếng nấc không thành tiếng mà Ngọc vẫn nói: Tao nói.... tao không có.....không có lấy tiền trong nhà màkhông ai tin tao cả, taotao thật sựkhông biết sao nó mất....thật mà.

Thành: Mày nín đi, rồi từ từ kể tao nghe.

Ngọc: Tao tức lắm, mà không..... biết sao nước mắt cứchảy hoài à.

Thành, cái giọng châm chọc: Khóc hoài, xấu mà còn khóc, nhìn cái mặt không giống cái gì hết, chùi nước mắt rồi kể nhanh, không là tao đi đó.

Ngọc lấy tay chùi nước mắt, đưa cái mặt xấu hoắc, con mắt thì sưng đỏ lên: Hôm qua, tao nằm xem tivi kế cái giường của chị Dung, tự nhiên chị lên giường rồi lục cái gì đó, xong rồi chị la lên là bị mất hai trăm ngàn, hai bác tao từ trước chạy vào xem, tìm hoài không thấy. Tao thì ngồi nằm kế đó, cuối cùng mọi người nói tao lấy. Nhưng thật sự tao không có lấy, tao không biết sao nó mất..... thật đó.

Nói chưa hết chuyện, nước mắt Ngọc rơi tiếp: Không lấy thật, sao không ai tin tao hết vậy, mà tin tao không lấy tiền của chị không hả?

Thành bối rối, gãi đầu: Thì....thì tao tin.

Ngọc nhìn Thành: Hình như mày không tin thì phải? Thôi kệ, không sao, không ai tin thì thôi.

Thành nhanh miệng trả lời: Tao nói là tin mà. Tao biết cái tính của mày, mày

khùng khùng thật, chứ mày không có cái tính ăn cắp .

Ngọc vừa cười trong nước mắt, vừa la Thành: Tao thông minh mà mày chửi tao khùng hả? Ngọc vừa đẹp gái vừa thông minh nè.

Thành châm chọc: Mày đẹp gái hả? Sao từ đó giờ tao không biết, nhìn mày cũng có nét đẹp tiềm ẩn, mà sao tìm hoài không ra vậy?

Ngọc chống tay lên và quát Thành: Bực rồi nha, tao đi vào lớp đây. Nói chuyện với mày làm ô nhiễm bầu không khí xung quanh hết.

Đúng là gia đình thật, cuộc sống có lẽ là bề nổi của nỗi đau, nhưng chen vào đó là tình bạn trong sáng để ta bước đi qua cái nỗi đau. Ngọc, một cuộc sống không hạnh phúc bên gia đình, nhưng cô được thầy cô và bao đứa bạn yêu thương...

Ngọc đứng trước lớp: Các bạn nam biết ngày hôm nay là ngày gì không?

Các bạn nam đồng loạt trả lời: Không biết.

Thành đứng lên: Ngày gì kệ nó, không ai biết hết.

Hương trả lời: Ngày 8/3 đó.

Ngọc vội vàng trả lời: Biết chưa hả? Hôm nay mấy ông phải tặng quà cho các bạn nữ và đặc biệt là tui nè. Hiếu chưa?

Vi: 8/3 thì có gì đâu, ngày đó thì cũng là ngày bình thường như mọi ngày thôi. Đúng không mấy đứa nam?

Các bạn nam: Đúng rồi.

Vi: Không tặng gì hết, xuống đi. Đứng đó mà la làng hoài.

Ngọc, thái độ giận giữ: Tức quá má ơi. Không nói nữa, tao xuống kiểm tra bài mày nè, mày mà không thuộc cuối tuần tao tổng kết rồi đưa cho thầy, lúc đó là chết mày.

Nói xong, Ngọc chạy xuống kiểm tra bài Vi.

Tiếng trống ra chơi vang lên, từ đâu các bạn nam mang vào 17 nhánh hồng đỏ tươi để tặng tất cả các bạn nữ: Vi - thái độ ngại ngùng đứng trước lớp: Hôm nay là ngày 8/3 tui.....tui Thành chạy lên và nói thay Vi: Nói không được thì để tao, thì hôm nay là ngày 8/3 tui xin đại diện các bạn nam, trong đó tui là đẹp trai nhất..

Đồng loạt lớp: Thấy ghghghghghhê.

Thành xua tay đáp: Im lặng để tui nói tiếp. Xin dành tặng các bạn nữ nhánh hoa hồng và bánh tráng trộn.

Từ đâu bước vào Thanh mang theo khoảng 10 bịch tráng.

Tiếng trống ra về cất lên, sân trường đẹp rạng rỡ với những tà áo dài thướt tha trong gió những nhánh hồng rực đỏ trên tay. Ngọc về sau để nộp sổ đầu bài. Phương từ đâu bước đến Ngọc.

Phương: Tui có cái này tặng Ngọc nè?

Ngọc ngạc nhiên: Tặng quà tui hả?

Phương ngượng ngùng: Ủ.

Ngọc gãi đầu: Sao không tặng mấy bạn kia mà tặng tui, người ta thấy hiếu lắm chết.

Phương nhỏ nhẹ đáp: Có gì đâu mà hiếu lắm. Thì bà cứ nhận quà đi.

Ngọc: Mà cái gì ở trong đây vậy?

Phương: Về nhà mở ra xem, càng ngày thấy càng vô duyên rồi đó nha.

Ngọc: Thì kệ tôi, nghi lắm rồi nè? Định nhờ tôi cái gì phải không?

Phương: Có gì đâu, 8/3 tặng quà lớp trưởng thôi mà.

Ngọc nhìn Phương: Ủ, cảm ơn ông nha, tôi vào nộp sổ đầu bài đây. Mai gặp nha.

Phương vẫy tay Ngọc: Tạm biệt.

Về nhà mở quà ra xem, thì đó là cây kẹp tóc màu trắng nhìn dễ thương kinh khủng luôn, Ngọc thì thầm cười rồi mở cặp ra, bỗng nhiên Ngọc thấy có một hộp quà nhỏ được gói màu xanh trong cặp, từ từ Ngọc mở ra thì là một sợi dây chuyền hình ngôi sao. Ngọc không biết đó là của ai tặng mình, thấy trong hộp có mảnh giấy với dòng chữ “8/3 vui vẻ, không muốn thấy khóc, khóc xấu lắm”... Ngọc cứ từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, niềm vui cứ nổi tiếp niềm vui, nhưng cứ thắc mắc mãi không biết ai lại tặng mình mà không nói trực tiếp lại lén để vào cặp như thế.

Thời gian cứ thế trôi qua nhanh, sợi dây chuyền cũng đã được đeo lên cổ của cô suốt ba tháng, cô cũng chẳng biết của ai. Hôm nay, ngày chủ nhật, trận đánh bóng chuyền giữa lớp cô và lớp 11A1. Cả sân trường rộn rang, đặc biệt là các cô gái các lớp cứ chen vào đứng đầu để được xem Phương đánh bóng, nhìn Phương lúc đó cũng tam gọi là đẹp, bộ đồ thể thao có vẻ hợp với Phương hơn thì phải, Thành, Vi, Thanh cũng ra sân đánh. Hết nấp vung, rồi đến tiếng chai đập vào nhau, nghe điếc cả tay, không khí như đang ở sân vận động lớn. Các cô cứ la toáng lên khi Phương đánh ghi bàn, Ngọc cũng không ngoại lệ: Ngọc nhìn các cô đó mà thấy hãnh diện cho Phương, vừa đang ăn mừng vì Phương lại ghi bàn tiếp, Ngọc nhảy lên bị trượt chân té, tiếng la toáng lên của Ngọc làm mọi người xung quanh ai cũng nhìn cô cả. Vừa lúc đó Thành và Phương cùng lúc chạy đến.

Thành giọng lo lắng: Mày có sao không? Cái chân có bị gì không?

Chưa dứt lời thì Phương chen vào: Sao rồi? Đưa cái chân xem thử?

Ngọc ngại ngùng nhìn mọi người và nói: Có sao đâu, chơi tiếp đi. Làm quê quá đi.

Trận bóng chuyền tiếp tục và tất nhiên chiến thắng dành cho lớp Ngọc. Không biết trong sáng hay ngây thơ mà Ngọc không nhận ra sự quan tâm của Phương, cô cũng thường bắt gặp ánh mắt Phương nhìn cô, sự quan tâm khác thường, mà không chắc có lẽ đó là tình bạn với sự rung động tí thôi.

Một năm lại qua, bạn bè vẫn gần bên nhau, có những lúc buồn Ngọc cứ nhìn sợi dây chuyền như bảo rằng mình luôn được sự quan tâm của ai đó, cô

không muốn biết ai đã tặng mà chỉ biết rằng người đó luôn mong cô có hy vọng như ngôi sao trên mặt dây chuyền.

Những ngày thi tốt nghiệp gần kề, Thành cũng chăm hơn, mấy đứa bạn thân của Ngọc và lớp cũng bắt đầu cố gắng hơn trước.

Cuối cùng kì thi tốt nghiệp cũng xong, kết quả thật bất ngờ. Thành, Vi, Thành cũng đậu tốt nghiệp và Phương thì không cần bàn đến rồi. Chia tay lớp Ngọc và lớp hứa hẹn về tương lai tươi sáng để cùng nhau cố gắng. Mọi người đều miệt mài cho kì thi đại học: Ngọc: Mầy cố mà thi đại cho đậu, không mầy là mầy thua tao đó. Mầy làm sao để tao còn dám gặp mặt mầy nha, không mầy sao này tao làm giám đốc rồi gặp mầy làm thợ hồ là tao không nhận mầy đâu đó.

Thành nhìn Ngọc, trong lời nói có sự quyết tâm cao: Tao đậu cho mầy xem nè.

Hôm đó, Ngọc nhận được hai lá thư một là của Phương và hai là của Thành. Trong thư Phương có viết một dòng “Tui đậu đại học, lúc đó làm bạn gái tui nha, tui yêu Ngọc” và lá thư kia, Thành có viết “Mở ra xem sau 6 năm nữa nha, mầy mở ra xem là tao biết ngay đó”.

.....

Im lặng là câu trả lời để Phương hiểu.

Sáu năm, Phương một thầy giáo thể dục được mọi nữ sinh yêu mến và sáu năm, Thành điện thoại cho Ngọc với cái giọng kì lạ: Ngọc như mọi khi: Nghe nè mầy.

Thành nhỏ nhẹ: Em mở lá thư ra xem đi.

Ngọc ngạc nhiên: Gì vậy? Nói chuyện sao vậy?

Thành vẫn thế: Em mở ra xem đi.

Ngọc tắt điện thoại và chạy nhanh vào nhà, một ngôi nhà nhỏ ở đất Sài Gòn, nơi mà cô tìm đến thành công xa hơn, nơi mà cô tự lập không cần đến đồng tiền của bác và là nơi cô không còn bị xúc phạm như trước.

Cô vội mở ra xem, lá thư đã cũ “làm vợ anh luật sư trẻ này nha em”. Cái gì thế? Chẳng lẽ Thành đoán trước được tương lai à? Ngọc vô cùng ngạc nhiên, bao câu hỏi đến trong đầu cô xuất hiện. Tiếp tục lá thư là “sợi dây chuyền anh tặng em là hy vọng anh đặt ở em đó” . Bất ngờ rồi lại ngạc nhiên là sự nối tiếp liên tục ở cô ngày hôm ấy.

Phương vẫn đợi cô trong hy vọng và Thành yêu cô trong im lặng từ khi nào cũng chẳng biết. Và rồi cái gì đến cũng đến: Thành: Alo, nghe nè Ngọc.

Ngọc: Tao sắp đám cưới rồi ấy. Viết thư tào lao gì không.

Thành: Em đám cưới với ai? Sao anh không biết? Em đang giỡn à?

Ngọc: Đừng gọi bằng em nữa, da gà nổi hết. Hai tháng nữa cưới rồi. Thôi nha.

Ngọc tắt máy và cười thầm còn Thành, nước mắt của một thằng con trai đang rơi từ hai khóe mắt. Và tiếp tục: Ngọc: Phương à, Ngọc chuẩn bị đám cưới rồi, hai tháng nữa nha. Phương nhớ sắp xếp thời gian.

Phương: Tui hiểu rồi, cái tốt nhất vẫn là tình bạn.

Vừa tắt máy, Ngọc lại điện thoại cho Thành:

Thành nhận máy trọng giọng điệu ỉn rủ: Gì thế?

Ngọc đáp: Mày nhớ chuyện ăn cắp tiền lúc trước không? Cuối cùng mọi người biết tao không lấy rồi, nó bị mất là vì chị tao sử dụng mà không nói.

Thành: Ừ. Còn gì nữa không?

Ngọc: Và hôm nay, em cũng nói với anh một bí mật là em cũng yêu anh.

Thành ngạc nhiên: Sao?

Ngọc: Hai tháng nữa là đám cưới em với anh đó.

Khoảng lặng, một khoảnh khắc cho tất cả. Một phút cho bao nhiêu năm...